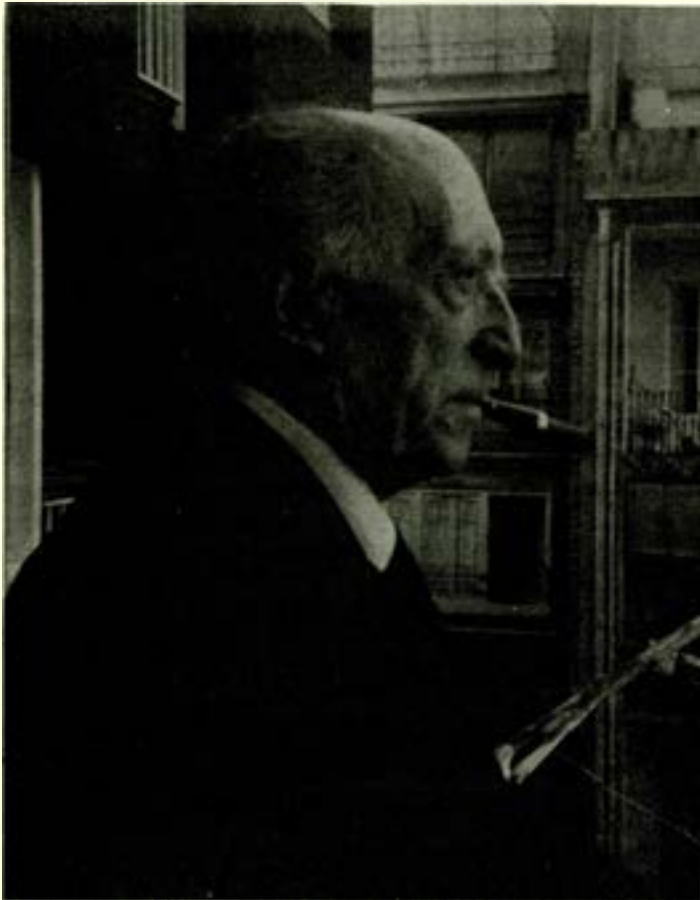

COMENTARIS ENTORN DE L'OBRA DE

Durancamps

per Joan David

El pintor sabadellenc Durancamps ens ha deixat definitivament, la seva obra emperò resta entre nosaltres sobrevisquen a la vida temporal de l'artista i el seu contingut ens ha de permetre descobrir-ne el sentit que l'expressió artística projecta.

Per l'interès que desvetlla, pretenem ara, per uns moments, dibuixar uns comentaris deslligant i descobrint aquest fenomen evolutiu de la sensibilitat que la persona de l'artista ha estructurat al decurs d'uns temps, inclosos en la lluita de dues generacions, presidides per convulsions diverses.

Nascut a Sabadell al 29 de Març de 1891, e inicialment deixeble del nostre malaguanyat Vila Cinca, participà plenament d'una i

altra generació; fou un dels artistes que prengué plena consciència des d'un començament i com a raó de vida, de la fidelitat a un misatge que s'acoplava a la veu del temps, lluitant emperò overtament en contra de la renúncia als principis que definien l'Art per la Bellesa i a les lleis naturals de relació.

L'any 1926 en parlar de Durancamps en les planes del "Diari de Sabadell" suggeria una pregunta "¿Quina filiació d'escola podria donar a l'actual pintura de Durancamps?"

En posició concreta, cap; la interpretació dels volums en un lligat de formes i espai i línia límit, no es prou per definir un Realisme en la figura, ni tampoc un Naturalisme en el paisatge; perdent la vi-

bració i part de la tècnica colorística d'abans, ha perdut aiximateix el sentit que el duia de dret a l'Impresionisme; ja no cal dir que cap de les noves escoles hi tenen res a veure, més aviat s'hi present la sana influència de la clàssica escola Espanyola -i en aquest punt estic d'acord amb Rafel Benet-, vista i analitzada per un home que n'ha sabut treure el sentit més elegant, deixant de banda la carrincloneria sensual que enmalalteix la generalitat de la pintura castellana.

De totes maneres tampoc ha carregat amb el pes del Simbolisme, ni tampoc s'ha escampat per les seves obres la floridura anecdòtica que ullprèn aixís que es remouen les fulles de l'escampall clasicista.

Aracompletant la frase de Ruskin, "Que tot Art és oració" i més ajustada encara la de L. Plazaola S.J. en aclarir que: "Tot gran Art és un preludi a la oració"; pensem sempre que tota actitud activa, estructurada des d'un començament ens d'uu per camins de creativitat a interpretar plàstica i sensiblement el respecte al paisatge que'ns envolta i que pren domini al entorn de la nostra vida, sigui personal o familiar, actitud que veiem traduïda dins el més íntim del cos, feta plàstica en la pintura de Rafel Durancamps. L'obra d'art per essència és inductiva i actua damunt la voluntat a l'ensem que emotiva damunt la intel·ligència.

Ramón Rucabado en un treball parlant de: "Els Editors i la llibertat de l'Art" ens en parla d'una façó prou clara. "Un discurs se dueix, diu, una novel·la apassionada, la música exalta, una imatge

encén els sentits. Independentment d'això, el discurs, la novel·la, la simfonia, la imatge, són més o menys admirables segons la perfecció del treball artístic. Les obres d'Art a mida que va passant el temps, van resultant menys inductives, perquè es perd la resonància de lo accidental; les formes, els estils, les idees d'època, el reflex mateix de la vida civil, tot va essent diferent de ço que'ns volta i tot ens és estrany". Dins el llenguatge de les línies, Durancamps estructura els diferents elements de l'obra intentant sempre, perfeccionar l'ofici emprant procediments consagrats per la tradició i d'altres, fruit de descobertes personals. Obra amb un fons artesà, harmònica, perfecta d'ofici amb una dominant horitzontal en la majoria de les obres i amb una creativitat que simplifica el medi, unint els valors d'espai, volum, interpretació amb una meravellosa unitat de color; el prestigi del temps donarà més relleu a la emoció intel·lectual i nosaltres podrem estudiar-la sense veure-la dominada per les remors que al moment actual palpiten en lluita per la comprensió de tota nova obra d'art, per part de la mateixa obra, de l'artista i dels espectadors. Joan A. Maragall ens diu (i aprofito les seves paraules per cloure aquestes lletres) que: "La seva obra ha aconseguit les dues estimacions que la fan entranyables dins els ambients artístics: la dels entesos que l'enalteixen i la del públic que amb ella conviu i frueix de l'agudesia i sensibilitat que li ofereix al contrast, la llum, la pulcritud de la tècnica, el color, l'encert dels seus temes, el misteri del pigment pictòric, l'entrega personal de l'artista en cada pinzellada i sa gran fantasia creadora;..."